

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/173/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113234866
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3113234866.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843 proti žalovanému P. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. V., O. sady XX/X, štátny občan A. republiky, zastúpenému Q. kanceláriou OREA Consulting, s. r. o., so sídlom Bratislava, Zámocká 10, IČO: 46 962 000, o zaplatenie 3.750,74 eur s príslušenstvom, na odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 18C/13/2014-157 zo dňa 23. januára 2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, ktorú náhradu trov konania **j e p o v i n ý** zaplatiť žalobca žalovanému vo výške určenej súdom prvej inštancie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 3.750,74 eur a príslušného úroku z omeškania tam špecifikovaného, tvrdiac, že jeho právny predchodca (Slovenská sporiteľňa, a.s.) uzatvoril so žalovaným zmluvu o splátkovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanému vo forme úveru, ktorý ale žalovaný nesplatil. Pôvodný veriteľ zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.09.2012 postúpil svoju pohľadávku na aktuálneho žalobcu. Súd vykonal vo veci dokazovanie, z ktorého zistil, že žalovaný uzavrel dňa 14.03.2007 so Slovenskou sporiteľňou, a.s. zmluvu o splátkovom úvere č. 0274216706, na základe ktorej Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytla žalovanému bezúčelový spotrebný úver vo výške 100.000,- Sk (3.319,39 eur). Predmetný úver bol poskytnutý jednorazovo bezhotovostne. Úrok bol dojednaný ako premenlivý vo výške 12,60 % ročne. Poplatok za poskytnutie úveru bol dojednaný vo výške 2.000,- Sk (66,39 eur). Poplatok za správu úveru predstavoval dojednanú výšku 60,- Sk (1,99 eur) mesačne. Výška splátky bola dojednaná v sume 1.548,- Sk (51,38 eur) mesačne, pričom splatnosť prvej splátky bola stanovená na deň 20.04.2007 a dátum poslednej splátky (konečná splatnosť) na deň 20.01.2017. Jednotlivé splátky sa žalovaný zaviazal splácať mesačne vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci. Celkový počet splátok bol 118. RPMN bola určená vo výške 15,31 %. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1175/2012/CE zo dňa 27.09.2012 postúpila Slovenská sporiteľňa, a. s., ako postupca spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o., (žalobca) ako postupníkovi pohľadávky špecifikované v prílohe č. 1. Z prílohy č. 1 je zrejmé, že predmetom postúpenia bola i pohľadávka voči žalovanému zo zmluvy o úvere uzavretej dňa 14.03.2007, v rámci ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 3.319,40 eur, pričom zostatok pohľadávky predstavuje sumu 5.484,64 eur. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 16.10.2012 oznámila Slovenská sporiteľňa, a.

s., žalovanému, že došlo k postúpeniu pohľadávky vo výške 5.484,64 eur žalobcovi. Výzvou k úhrade zo dňa 16.10.2012 oznámil žalobca žalovanému, že ku dňu 16.10.2012 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval ho na jeho úhradu v celkovej výške 5.655,03 eur najneskôr do 31.10.2012. Pokusom o zmier zo dňa 29.11.2013 vyzval žalobca žalovaného na úhradu dlhu v celkovej výške 6.419,04 eur najneskôr do 06.12.2013. Výzvou zo dňa 19.06.2009 vyzvala Slovenská sporiteľňa, a. s., žalovaného na úhradu dlhu v celkovej výške 186,90 eur, a to najneskôr do 10 dní od doručenia výzvy. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 23a ods. 1, 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy, § 39, § 52 ods. 1, 2, 3 a § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy, podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách účinného v čase postúpenia pohľadávky a uviedol, že dospel k záveru, že žaloba podaná žalobcom nie je dôvodná. Zmluva o splátkovú úvere bola uzavretá medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom. Žalobca si pohľadávku pôvodného veriteľa (Slovenskej sporiteľne, a. s.) uplatňuje z titulu postúpenia pohľadávky. Súd sa preto zaoberal otázkou, či k postúpeniu pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a. s., na žalobcu došlo zákonom predpokladaným spôsobom, t. j. platne, a teda, či je žalobca v tomto spore aktívne vecne legitimovaný. Vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jedna strana je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide a druhá strana je subjektom hmotnoprávnej povinnosti. Ako vyplýva z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách banka môže postúpiť pohľadávku inej osobe buď so súhlasom klienta, alebo aj bez takéhoto súhlasu za predpokladu, že klienta písomne vyzvala na plnenie a klient je napriek tejto výzve v omeškaní so splatením dlhu dlhšie ako 90 dní. V danom prípade žalobca nepreukázal, že by žalovaný s postúpením pohľadávky zo Slovenskej sporiteľne, a. s., na žalobcu súhlasil. V konaní síce preukázal, že Slovenská sporiteľňa, a. s., žalovaného na úhradu dlhu vyzvala, avšak nepreukázal, či táto výzva bola aj žalovanému odoslaná a doručená. Doručenie tejto výzvy je z hľadiska posúdenia platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky mimoriadne dôležité, nakoľko až keď sa takáto výzva dostane do sféry dispozície dlžníka a tento svoj dlh neuhradí po dobu najmenej 90 dní, až potom je pohľadávka banky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách spôsobilá na postúpenie. Dovtedy takáto pohľadávka nemôže byť postúpená. Vzhľadom k tomu, že žalobca súdu nepreukázal splnenie zákonom predpísaných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, možno konštatovať, že zmluva o postúpení pohľadávky č. 1175/2012/CE uzavretá dňa 27.09.2012 medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s., ako postupcom a žalobcom ako postupníkom je neplatná. Následkom neplatnosti tejto zmluvy je absencia aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, a preto súd žalobu práve z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie ako nedôvodnú zamietol. Pre úplnosť súd dodáva, že k rovnakému právnomu názoru dospeli v obdobných veciach aj napríklad Krajský súd v Bratislave v uznesení sp. zn. 6Co/203/2015 zo dňa 19.05.2015, Krajský súd v Prešove v uznesení sp. zn. 6Co/119/2013 zo dňa 29.05.2014, Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. zn. 9Co/147/2016 zo dňa 21.04.2016, Krajský súd v Trnave v rozsudku sp. zn. 23Co/574/2015 zo dňa 26.01.2016, Krajský súd v Trenčíne v rozsudkoch sp. zn. 5Co/460/2015 zo dňa 13.01.2016, sp. zn. 6Co/603/2015 zo dňa 22.03.2016, sp. zn. 17Co/251/2016 zo dňa 18.05.2016. Žalobca za účelom preukázania svojej aktívnej vecnej legitímácie argumentoval aj poukázaním na bod 19.16 VOP, podľa ktorého si jeho právny predchodca a žalovaná dojednali postúpenie pohľadávky bez súhlasu klienta v spojení s § 89 ods. 1 Zákona o bankách, ktorý takéto dojednanie pripúšťa. Na tomto mieste súd konštatuje, že v čase postúpenia pohľadávky, t. j. 27.09.2012, žalobcom vyššie uvádzané ustanovenie § 89 ods. 1 Zákona o bankách takúto možnosť neupravovalo, keď pojednávalo len o povinnosti banky požadovať preukázanie totožnosti klienta. Možnosť upraviť si vzájomné práva a povinnosti odlišne od zákona bola do zákona zakomponovaná až s účinnosťou od 10.06.2013. Preto, ak si právny predchodca a žalovaný upravili možnosť postúpenia pohľadávky odlišne od zákonného znenia v čase, keď to zákon neumožňoval, je takéto dojednanie neplatné pre rozpor so zákonom. Pokiaľ sa žalobca bránil tvrdením, že žalovanému bolo zaslané oznámenie o postúpení pohľadávky a toto teda zakladá jeho aktívnu legitímáciu, je nutné poznamenať, že zákon o bankách je špeciálnym predpisom k ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky. Preto je viac než nevyhnutné, aby boli splnené podmienky stanovené práve týmto špeciálnym predpisom. Len samotné oznámenie o postúpení pohľadávky je podľa názoru súdu nedostačujúce pre prijatie záveru o aktívnej legitímácii žalobcu. V neposlednom rade žalobca tvrdil, že banka môže postúpiť pohľadávku tretej osobe bez doručenia výzvy, ak je dlžník v omeškaní s plnením viac ako jeden rok. Na tomto mieste súd poznamenáva, že takúto možnosť banka síce má, ale jedná sa o dlh, ktorý dlžník uhradil pred postúpením pohľadávky, pričom s jeho splatením bol v omeškaní viac ako jeden rok. Povinnosť zaslať výzvu podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách tým však nie je vylúčená (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/147/2016). O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP, keď v predmetnej veci mala plný úspech žalovaný a preto mu súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie veci i nesprávne zistený skutkový stav veci súdom prvej inštancie. Poukázal na to, že v spore predložil relevantné oznámenie právneho predchodcu žalovanej o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladá jeho aktívnu legitimáciu a konajúci súd mal z neho vychádzať. Namietal tiež, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Žalobca ďalej namietal, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. Napriek tomu poukázal na to, že jeho právny predchodca žalovaného na splatenie dlhu z úveru vyzýval výzvou zo dňa 19.06.2009. Poukázal aj na to, že v čase postúpenia pohľadávky boli žalovaní v omeškaní s plnením svojho záväzku po dobu 1314 dní a preto s ohľadom na znenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nebolo ani nutné výzvu na plnenie žalovanému pred postúpením pohľadávky zasielať. Žalobca z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe žalobcu celkom vyhovie alebo aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne, pretože žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitimáciu a navrhol, aby bol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený. Pohľadávka banky voči žalovanému bola na žalobcu postúpená v rozpore so zákonom o bankách. Ten vyžaduje, aby okrem ďalších podmienok bola pred postúpením pohľadávky splnená aj podmienky predchádzajúcej písomnej výzvy klientovi banky. Túto skutočnosť mal žalobca za povinnosť preukázať. Žalobca bol súdom prvej inštancie vyzvaný na preukázanie zaslania takejto výzvy žalovanému, čo ale neurobil a preto neunesol dôkazné bremeno o splnení tejto povinnosti podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd prvej inštancie teda dospel k správnejmu záveru, že neboli dodržané podmienky zákona o bankách pre postúpenie pohľadávky voči žalovanému na žalobcu. V ďalšom žalovaný namietal aj tvrdenia žalobcu o rozsahu postúpenej pohľadávky ako aj o účinkoch oznámenia o postúpení pohľadávky pôvodným veriteľom dlžníkovi.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 370 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

5. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

6. Prvoinštančný súd založil svoje zamietavé rozhodnutie na závere o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky proti žalovanému z pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s., keď predložená zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách.

7. Aktívnou vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu žalobcu ním uplatnené právo resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitimácie, či už aktívnej existenciou tvrdeného práva na strane žalobcu alebo pasívnej /existencia tvrdenej povinnosti/ na strane žalovaného je imanentnou súčasťou súdneho sporu / vid. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009/ a preto nepostačuje, aby súdu žalobca svoju aktívnu vecnú legitimáciu preukázal len oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi. Odvolací súd nerozporuje, že podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. V tomto prípade sa však preukázania platnej zmluvy o postúpení pohľadávky, resp. preukázania splnenie zákonných podmienok, za ktorých splnenia možno pohľadávku banky platne previesť nedožaduje dlžník - žalovaný ale konajúci súd za účelom overenia žalobcom tvrdenej aktívnej vecnej legitimácie. Ak by konajúci súd aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu neoveroval, išlo o zjavný exces v postupe konajúceho

súdu, ktorý by nezodpovedal otázku existencie aktívnej vecnej legitímácie, k zodpovedanie ktorej je súd ex offio viazaný, čo by protirečilo obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd /nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS 266/2014 zo 16. decembra 2014/.

8. Odvolací súd ďalej v zhode s názorom súdu prvej inštancie uvádza, že žalobca v spore nepreukázal splnenie podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky. Konkrétne žalobca nijako nepreukázal výzvu banky žalovanému, ktorá je podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách podmienkou na platné postúpenie pohľadávky banky na tretiu osobu. V spore, v konaní pred súdom prvej inštancie, predložil žalobca výzvu banky - Slovenskej sporiteľne, a.s. žalovanému na úhradu omeškaného dlhu z úveru zo dňa 19.06.2009, ale nepredložil, ani neoznačil žiadny dôkaz, ktorý by svedčil o doručení, alebo aspoň zaslaní tejto výzvy žalovanému. Samotná výzva banky dlžníkovi však nepostačuje, je potrebné, aby táto výzva bola dlžníkovi doručená, alebo aby banka vykonala aspoň pokus o jej doručenie dlžníkovi. Len vtedy, ak bola výzva dlžníkovi doručená alebo ak sa pri neúspešnom doručovaní aspoň dostala do sféry dispozície dlžníka, možno hovoriť o výzve banky, ktorá spĺňa podmienky § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tomto spore teda žalobca nepreukázal existenciu výzvy banky dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a možno preto súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o postúpení pohľadávky, ktorou mal žalobca pohľadávku proti žalovanému nadobudnúť, je pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách neplatná a žalobca tak nemá aktívnu vecnú legitímáciu v tomto spore.

9. Z tohto dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).